

KESZTHELYI GYÖRGY

Már statisztika sem (Évára emlékezve)

Már – vagy még – az sem.
Sem ámulás, sem gyászhumor
a városról, ahol kaszával
védi a hidat az eltévedt élőktől
egy üres szemű fegyveres őrszem.

És mégis... mégis a galambok,
a pókok s az összes vadállat –
szelíden ülnek a cementpárkányon;
övék még mindig az utolsó falat.

Az első... az első kié? – ha lényegtelen
már kezdettől fogva az anyagcsere –
ha csak a szív: az óriás szoba
etet, melegít boldog-boldogtalant.

A függöny ránca alkonyi fényben –
kis mesekönyv – sóvárgó fészek.
Várat, még várat magára a tündér –
jönnek, gyűlnek a fekete pókok,
építik tovább a halk birodalmat.
Ezer szemükben óvatos magány.

2011. június 10.

sírató

fehér-fekete folt
rikító látomás
ujjbeggyel festett
szívárvány a falon
szó dallam-e vagy
átok éppen – nyárba
nyúló téli este
út mentén zokogó
huszonkét bokor – mi
menthető át még
abból a vésett
márványkastélyból
a belső szobába

a belső szobából
nyíló márványkastély
szerteburjánzó
bokor – méregpohár
mély fekete fészek –
halálnak fiatal
unokája lakja
szó-e dallam vagy
ujjbeggyel festett
fehér-fekete
végtelen este
szivárvány-ívek
tapintható teste

halálnak fiai
fiatal lányai
szálljatok a kerten
át mint a zsoltár –
ima vagy átok –
márványkastélynak
unokája – várlak –
ujjbeggyel festek
szivárványt neked az
elátkozott falra
a belső szobából
nyíló fekete-
fehér hallgatásra

2011. június 6.

Átrajzolt sínek

Átszírozom a sínek vonalát:
olajos kerék típuskattogása,
összegombolt, bő esőkabát,
nyugtalan tavasz beteg kapkodása.

Négy forró sor. Ebből állt egy szempár,
egymást követő szavak ütközése,
megszabott sáv, nyugati határ,
műemlékország vasszerkezetére

festett görbe kereszt, aranykorona,
hú anyanyelved és törvénycikkelyed,
Farkasrét – Szent Mihály-orgona,
tékozló bűnöm... mégis itt a helyed.

2013. február 23.

A belső derűsebb jelek
ellentéte az utcaszín.
Valami regényről leváló,
cementhabban caplató mokasszin,
Moulin Rouge-ban tipegő saru.

Ilyen lehet a hideg kő
és a lázas sztratoszféra
olyankor, amikor
egy elmélethez nő
kezünk s benne a kulcsosomó.

Megismételtem vagy kihagytam
valami fontosat, figyelt az Úr –
nedves-fekete a járda alattam
egyre szürkébb az ég,
befelé világít az ablak.

Megcsonkított, hófehér óralap,
belenyugvás a kiiktatásba.
– Gyapjúöltönyt, nyakkendőket kap
a megértő, értelmiségi szolga,
kiegészíti egy kürtőkalap. –

Cipeli mégis a szomszéd szemetét
poros amulettként, mert
erre azt mondják: szentség.
Kiderül viszont, hogy halálra vert
kutyának feje, veszett
csontszilánk – csak a bölcs
gyülekezetek avatják
áldó-romboló babonátárggyá.

Felforr, majd kihűl a kráter,
aztán a földet ellepi a korom
forró, szertesztét röpködő leple.
Sassá magasztosuljon a fekete lepke!
És akkor sem hullatok könnyet.
Vadvirág nőjön átkozott ágyamon!
És akkor sem változom.

2013. február 3.